

ร่าง
ข้อสรุป

ปัจจัยชี้วัดความสำเร็จในการขับเคลื่อน
มติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติสู่การปฏิบัติ

ปัจจัยชี้วัดความสำเร็จในการขับเคลื่อน มติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติสู่การปฏิบัติ

จากการจัดประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติมีการขับเคลื่อนมติสุขภาพะในประเด็นสำคัญที่
หลากหลาย ภาควิชาสำคัญต่างร่วมกันระดมความคิดเห็นเพื่อหาช่องทางหรือแนวทางแก้ไขปัญหา
สุขภาพะดังกล่าวจากหลายเวทีในแต่ละปีที่ผ่านมา หากแต่ในแต่ละมติกลับไม่สามารถนำมาขับเคลื่อน
ให้เกิดการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมได้ จึงเกิดข้อคำถามที่ว่า ทำไมมติเหล่านั้นไม่สามารถนำมา
ขับเคลื่อนได้ทั้งหมด ทั้งที่การขับเคลื่อนสมัชชาสุขภาพะได้มีการประยุกต์ใช้ยุทธศาสตร์ “สามเหลี่ยม
เขยื้อนภูเขา” เป็นพื้นฐานในการขับเคลื่อนกระบวนการและกลไกการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์
ตามหลักการนโยบายสาธารณะ ประกอบกับการมีส่วนร่วมและความร่วมมือจากหน่วยงาน องค์กร
และภาคีเครือข่ายในการขับเคลื่อนและดำเนินงานตามมติสมัชชาสุขภาพะแห่งชาติแล้วก็ตาม

การศึกษาปัจจัยชี้วัดความสำเร็จในการขับเคลื่อนมติสมัชชาสุขภาพะแห่งชาติสู่การปฏิบัติจึงได้
ดำเนินการขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการนำมติสมัชชาสุขภาพะแห่งชาติไปปฏิบัติ รวมถึง
สภาพปัญหาและอุปสรรค การวิเคราะห์การนำมติสมัชชาสุขภาพะแห่งชาติที่ผ่านมาไปปฏิบัติเพื่อนำมา
พัฒนาและเสนอแนะแนวทาง รวมทั้งเสนอตัวชี้วัดที่เหมาะสมต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำมติ
สมัชชาสุขภาพะแห่งชาติไปปฏิบัติในอนาคต โดยเน้นการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งเป็นการพิจารณาประเด็น
หลัก (major themes) หรือแผนหลัก (major pattern) มาพิจารณาแบ่งแยกออกเป็นประเด็นย่อย
(sub-themes) และหัวข้อย่อย (categories) เพื่อสรุปตัวชี้วัด (เกณฑ์) ที่ได้จากการทบทวนเอกสาร
และการวิจัยที่ผ่านมา ประกอบด้วยการศึกษากรณีศึกษา และดำเนินกระบวนการสะท้อน
(reflecting) เพื่อให้การศึกษามีความแกร่งและแม่นยำ (rigor) เข้มข้น (intensive process) มาก
ยิ่งขึ้น โดยคาดหวังว่าการสร้างตัวชี้วัดความสำเร็จของการนำมติสมัชชาสุขภาพะแห่งชาติไปปฏิบัติ
สามารถกำหนดแผนผังและขั้นตอนในการวิเคราะห์ที่ช่วยให้นักบริหารนโยบายสามารถมองเนื้องาน
ด้านการปฏิบัติทั้งระบบ และสามารถวางแนวทางให้ครอบคลุมประเด็นสำคัญ ๆ ที่มีผลกระทบต่อ
ความสำเร็จในการดำเนินงานตามมติสมัชชาสุขภาพะแห่งชาติอย่างทั่วถึง มีประสิทธิภาพ และสามารถ
ตรวจสอบความถูกต้องได้ทุกขั้นตอน

การศึกษาพบว่า

1. กระบวนการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ เป็นการเปิดรับประเด็นด้านปัญหาสุขภาพ โดยส่งเสริมให้องค์การหน่วยงานภาคีเครือข่ายต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วม ทั้งนี้ต้องเริ่มต้นจากประเด็นทางด้านสุขภาพที่แท้จริง จากนั้นจะมีกระบวนการการพัฒนาข้อเสนออย่างชัดเจน และเป็นระบบภายใต้ใต้อค์การหน่วยงานภาคีเครือข่ายต่าง ๆ ด้วยกระบวนการระดมความคิดเห็นและรับฟัง ถกแถลงประเด็นจากผู้มีส่วนได้เสียที่แท้จริง ทั้งนี้เพื่อขับเคลื่อนให้ผู้มีส่วนได้เสียมีความรู้สึกถึงการเป็นเจ้าของร่วม และหาฉันทามติ

การนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ มีลักษณะเป็นการจัดทำกรนำมติสมัชชาสุขภาพในเรื่องสำคัญนั้น ๆ ของช่วงเวลานั้น ๆ โดยให้ความสำคัญของการจัดทำแผนเพื่อให้เป็นกลไกของการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ ดังนั้นผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง หรือภาคีต่าง ๆ จำเป็นต้องทราบถึงขั้นตอนและปัจจัยที่จะต้องพิจารณาในรายละเอียดและกระบวนการดังกล่าวร่วมกันโดยละเอียดจึงจะทำให้การนำนโยบายของแต่ละมติลงสู่การปฏิบัติได้ผลสำเร็จ ขั้นตอนดังกล่าวอาจกำหนดตามลำดับ โดยผู้เขียนวรรณกรรมด้านนโยบายสาธารณะ รวมถึงนักวิชาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์ได้ให้ข้อคิดขั้นตอนสำคัญ ประกอบด้วยสามขั้นตอนหลัก ดังนี้ **ขั้นที่ 1** การสนับสนุนให้เกิดหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยให้หน่วยงานหลักเกิดความสามารถในการตีความวัตถุประสงค์ แนวทาง และกลไกของการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องชัดเจน การสนับสนุนที่ดีของหน่วยงานอาจจำเป็นต้องศึกษาและเกิดความเข้าใจถึงประวัติความเป็นมาของมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ นั้น แนวความคิดที่อยู่เบื้องหลังของมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ ลักษณะและกระบวนการก่อเกิดของมติสมัชชาสุขภาพ การเข้ามามีบทบาทของกลุ่มสถาบันภาคีเครือข่าย ผลของการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติที่ผ่านมา ตลอดจนการปรับเปลี่ยน/การพัฒนามติสมัชชาสุขภาพ ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยให้สามารถตีความหมาย แยกแยะ คาดการณ์ และขยายความ วัตถุประสงค์ แนวทาง และกลไกของนโยบายดังกล่าวได้ถูกต้อง ลึกซึ้ง ยิ่งขึ้นต่อไป **ขั้นที่ 2** การวิเคราะห์มติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ และการวิเคราะห์แผนงานของหน่วยงานที่นำไปปฏิบัติ หน่วยหลักที่มีผู้นำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ จำเป็นต้องทราบว่ามตินั้นเป็นมติเก่าหรือใหม่ หรือมีการปรับเปลี่ยนจากมติเดิมมาเล็กน้อยเพียงใด โดยมตินั้นได้มีการถ่ายทอดลงเป็นนโยบายหรือแผนของหน่วยงานที่ตนเองรับผิดชอบแล้วหรือไม่/อย่างไร ทั้งนี้ควรมีแผนงานรองรับหน่วยงานภาคีที่สนับสนุน เพื่อประโยชน์ของการขับเคลื่อน และเป็นแนวทางเดียวกันกับหน่วยหลัก **ขั้นที่ 3** กระบวนการสำคัญสุดท้าย คือ การวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย หรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ นอกจากมติต่าง ๆ ควรมีหน่วยหลักเป็นฟันเฟืองสำคัญต่อการขับเคลื่อนแล้วนั้น หน่วยงานหลักต้องมีนโยบายและแผนของหน่วยงานตนเองที่มีความสอดคล้องกับมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาตินั้น ๆ เป็นอย่างดี ดังนั้น เมื่อหน่วยงานหลักต้อง

นโยบายและแผนของหน่วยงานตนเองที่มีความสอดคล้องกับมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติ หลักสำคัญต่อมาควรให้ความสำคัญกับพื้นที่ที่ย่อย คือ ผู้รับนโยบายร่วม ควรมีการพิจารณาวิเคราะห์แผนการทำงานร่วมกัน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยศึกษาถึงองค์การร่วมนั้น ว่าแต่ละองค์การมีความพร้อมในระดับใด และมีความคล่องตัวด้านใด รวมถึงมีข้อจำกัดประการใด เพื่อให้การขับเคลื่อนมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติมีความพร้อม และเกิดการปรับตัว รวมทั้งเกิดความเข้าใจร่วมกันในการขับเคลื่อนมติ

2. สภาพปัญหาและอุปสรรคของการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ ปัจจุบันพบว่าการพิจารณาภาคีเพื่อขับเคลื่อนมติ ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อตัวหนังสือคำว่า “พันธกิจ” กล่าวคือ การมีพันธกิจที่ประกาศออกมาสู่สาธารณะ และสอดคล้องกับมตินั้น ๆ หลายฝ่ายเห็นว่าควรเป็นภาคีสำคัญ และควรเป็นส่วนงานสำคัญที่จะร่วมขับเคลื่อนมติ จากการตัดสินใจดังกล่าวพบว่า ควรพิจารณาให้ความสำคัญในด้านแนวทางปฏิบัติ และทรัพยากรที่ใช้ของแต่ละหน่วยงานภาคีเครือข่ายที่ร่วมขับเคลื่อนมติสู่การปฏิบัติร่วมด้วย ทั้งนี้เพราะแต่ละหน่วยงานนอกจากจะมีปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่อาจแตกต่างกันไปแล้ว ยังมีศักยภาพและความพร้อมที่แตกต่างกันไปด้วย

ความสามารถที่จะปฏิบัติตามมติให้บรรลุผลสำเร็จ ปัญหาที่พบคือ พบข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของหน่วยงานภาคีเครือข่ายในระดับน้อย เนื่องจากสภาพแวดล้อมของหน่วยงานเป็นปัจจัยสำคัญที่หลายฝ่ายภาคีควรรับทราบรวมกัน เพื่อนำข้อมูลสร้างความเข้าใจร่วมกันต่อการขับเคลื่อนนโยบายสุขภาพ ทั้งนี้ พบการกำหนดเป้าหมายที่อาจจะไม่ชัดเจนเท่าที่ควร โดยเป้าหมายที่ดีนั้น ควรมีแผนยุทธศาสตร์เข้ามารองรับ เพื่อกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนในแต่ละปี และรับทราบเป้าหมายร่วมกันตลอดแผนยุทธศาสตร์ที่ร่วมจัดทำขึ้น

3. ตัวชี้วัดที่เหมาะสมต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ พบว่าสามารถจำแนกปัจจัยที่สำคัญในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งสิ้น 6 ปัจจัย โดยในแต่ละปัจจัยจะมีตัวชี้วัดที่หลากหลาย ซึ่งต้องมีการประเมินผ่านองค์ประกอบย่อย ๆ จำนวนหนึ่ง เพื่อใช้ชี้วัดความสำเร็จในการขับเคลื่อนมติ (นโยบาย) ไปสู่การปฏิบัติ รายละเอียด มีดังนี้

ปัจจัยที่ 1 ปัจจัยนโยบาย (Policy content)

ตัวชี้วัด	1.1 มาตรฐานของนโยบาย (Standard)
องค์ประกอบ	1.1.1 ความถูกต้อง ชัดเจน และการจัดลำดับความสำคัญ (Precision and clean making)
	1.1.2 ทฤษฎีที่มีเหตุผลพอเพียงเป็นรากฐาน (Validity of the causal theory)

- ตัวชี้วัด 1.2 โครงสร้าง (Structure)
- องค์ประกอบ 1.2.1 ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ (Clarity of purpose)
- 1.2.2 นโยบายสอดคล้องและสนับสนุนองค์การ (Consistent policy and advocacy organization)
- 1.2.3 ระยะเวลาที่เห็นผลของนโยบาย (The effect period of policy)
- ตัวชี้วัด 1.3 แหล่งที่มาของนโยบาย (Source of policy)
- องค์ประกอบ 1.3.1 แก้ไขปัญหาตรงประเด็น (Troubleshooting)
- 1.3.2 ที่มานโยบายและการตัดสินใจที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีความชอบธรรม (Legally justified in policy processing)
- 1.3.3 นโยบายสอดคล้องกับค่านิยมของสังคม (In line with values of society)
- 1.3.4 การเป็นนโยบายที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ (Policy contributed to social, political and economic changes)
- ตัวชี้วัด 1.4 การประเมินผลหลังโครงการเสร็จสิ้น (Evaluation after project completion)
- องค์ประกอบ 1.4.1 มีมาตรการควบคุม ประเมินผล และกระตุ้นส่งเสริม (Control, evaluation and motivation measures)
- 1.4.2 ลักษณะวัดได้เป็นตัวเลขหรือเชิงปริมาณ (Numerical or quantitative measured)

ปัจจัยที่ 2 ปัจจัยสภาพแวดล้อม (Policy context)

- ตัวชี้วัด 2.1 การสนับสนุนนโยบาย (Policy support)
- องค์ประกอบ 2.1.1 การสนับสนุนจากผู้ปฏิบัติและผู้ได้รับผล (Supported by miners)
- 2.1.2 พลังของกลุ่มคัดค้าน (Power of opposition groups)

		2.1.3 การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น (Support from central and local)
		2.1.4 ระบบกลไกสนับสนุนจากผู้รับผิดชอบและชุมชน (Support from staff and community)
		2.1.5 การสนับสนุนจากผู้มีอำนาจและกลุ่มที่หลากหลาย (Support of the powerful and diverse group)
ตัวชี้วัด	2.2 ผลกระทบ (Policy impact)	
	องค์ประกอบ	2.2.1 ผลกระทบที่จะมีต่อพฤติกรรมของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (Impact of behavioral change required)
ตัวชี้วัด	2.3 กลยุทธ์ต่าง ๆ (Strategy)	
	องค์ประกอบ	2.3.1 กลยุทธ์การให้ความสนับสนุนจากผู้นำและผู้มีอำนาจเป็นรูปธรรม (Strategies to support by leadership and authority)
		2.3.2 กลยุทธ์การจัดองค์การบริหารและประสานงานที่บูรณาการลดหลั่นกันตั้งแต่ระดับชาติจนถึงระดับชุมชน (Strategies in organization, management, coordination and integration from large level to small level)
		2.3.3 กลยุทธ์การประชุมอบรมหรือสัมมนาปัญหา (Strategies to training and seminars)
		2.3.4 กลยุทธ์การใช้เอกสารคู่มือปฏิบัติงาน (Strategy of operational documentation)
		2.3.5 กลยุทธ์การคัดเลือกผู้นำคนสำคัญ (Strategy of selection key leader)
		2.3.6 กลยุทธ์การให้ออกตรวจเยี่ยมผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่ (Strategy of checking out)
		2.3.7 กลยุทธ์การตรวจสอบ ควบคุม กำกับดูแล และประเมินผล (Supervisory control, monitoring and evaluation)

2.3.8 กลยุทธ์การให้รางวัลและสิ่งตอบแทนแก่
ผู้ปฏิบัติงานดีเด่น (Strategies to reward to the
outstanding performance officer)

ปัจจัยที่ 3 ปัจจัยผู้นำและผู้ปฏิบัติงาน (Policy implementors)

ตัวชี้วัด	3.1 ภาวะผู้นำ (Leadership)
องค์ประกอบ	3.1.1 การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล (Regard to the individual) 3.1.2 การกระตุ้นทางปัญญา (Intellectual stimulation) 3.1.3 การสร้างแรงบันดาลใจ/การกระตุ้นจิตใจ (Inspiring/motivating incentives) 3.1.4 การวางแผนภาคปฏิบัติ (Practical planning) 3.1.5 การมอบหมายและสั่งการชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร (Assignment and order) 3.1.6 การติดตามประเมินผลโดยผู้นำ (Monitoring and evaluation by leadership) 3.1.7 ความรับผิดชอบความผูกพันต่อนโยบาย (Leaders responsibility and commitment)
ตัวชี้วัด	3.2 การมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติงาน (Participation of practitioners)
องค์ประกอบ	3.2.1 การมีส่วนร่วมในการวางแผน (Participation in planning) 3.2.2 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Participation in decision making) 3.2.3 การมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม (Participation in activities) 3.2.4 การมีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล (Participation in monitoring and evaluation)
ตัวชี้วัด	3.3 ความผูกพันต่อองค์กร (Organizational commitment)
องค์ประกอบ	3.3.1 ความผูกพันด้านความรู้สึกหรือจิตใจต่อองค์กร (Emotional commitment to the organization)

- 3.3.2 จิตสำนึกของผู้ปฏิบัติต่อนโยบาย (Consciousness of the policy)
- ตัวชี้วัด 3.4 ลักษณะของผู้ปฏิบัติ (Nature of the practice)
- องค์ประกอบ 3.4.1 ความรู้ความสามารถเข้าใจนโยบาย (Knowledge and understanding of the policy)
- 3.4.2 ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินงานตามนโยบาย (Knowledge about policy implementation)
- 3.4.3 การปฏิบัติตามหน้าที่ หลักการ ระเบียบ ข้อบังคับ อย่างเข้มงวด (Rules of implementing agencies)
- 3.4.4 ความรับผิดชอบ (Responsibility)
- 3.4.5 ความเต็มใจมุ่งมั่นในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Commitment to implementation)
- 3.4.6 ความสามารถในการปรับตัว (Adaptability)
- 3.4.7 เจ้าหน้าที่ยอมรับนโยบาย (Officials' admit)
- 3.4.8 ความสามารถของเจ้าหน้าที่ในการถ่ายทอด วัตถุประสงค์ และเป้าหมายของนโยบายสู่สาธารณะ (Convey the purpose and policy goals)
- 3.4.9 ทศนคติในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ (Attitude in the officials)
- ตัวชี้วัด 3.5 ลักษณะการทำงาน (Behavior)
- ตัวประกอบ 3.5.1 การประชุมร่วมกันเพื่อให้ทำงานได้ตามเป้าหมาย (Congress working together to achieve the goal)
- 3.5.2 ความยินดีที่จะปฏิบัติงานร่วมกัน (Willing to work together) และความเต็มใจให้ข้อมูลข่าวสารต่อหน่วยงาน (Willingness to provide information to the agency)

ปัจจัยที่ 4 ปัจจัยหน่วยงานและองค์การ (Policy implementing agencies)

ตัวชี้วัด	4.1 ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (Nature of implementing agencies)
ตัวประกอบ	4.1.1 ภารกิจของหน่วยงานกับวัตถุประสงค์สอดคล้องและสนับสนุนกัน (Consistent of agency's mission and policy's objectives) 4.1.2 การพัฒนาการดำเนินงาน (Development of the operating) 4.1.3 ระดับชั้นการควบคุมตามลำดับบังคับบัญชาในหน่วยงาน (Hierarchical integration within implementing agencies) 4.1.4 การติดตามผลและประเมินผลอย่างสม่ำเสมอของหน่วยงาน (Monitoring and evaluation) 4.1.5 สายสัมพันธ์ทั้งในระดับทางการและไม่เป็นทางการของหน่วยงานกับผู้กำหนดนโยบาย (Official and unofficial ties between agencies and policy makers)
ตัวชี้วัด	4.2 ความเพียงพอของทรัพยากร (Resource adequacy)
องค์ประกอบ	4.2.1 งบประมาณที่เพียงพอ (Adequate of budget) 4.2.2 วัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอ (Adequate of supplies) 4.2.3 จำนวนเจ้าหน้าที่ที่มีเพียงพอกับงาน (Adequate of staff)
ตัวชี้วัด	4.3 การสื่อสารระหว่างองค์การต่าง ๆ (Communication between the organizations)
องค์ประกอบ	4.3.1 การเตรียมพร้อมเพื่อการสื่อสารในอนาคต (Preparing for future innovation) 4.3.2 การเผยแพร่ข่าวสารที่มีประสิทธิภาพ (Information publicity) 4.3.3 ฐานข้อมูลกลางเพื่อการประสานงานกับหน่วยงานอื่น (Coordination with others on data based technique)

- ตัวชี้วัด 4.4 ความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (Cooperation agencies)
องค์ประกอบ 4.4.1 หน่วยงานรัฐ/เอกชนที่สนับสนุน (Public and private supporting)

ปัจจัยที่ 5 ปัจจัยพื้นที่และประชาชน (Policy boundaries)

- ตัวชี้วัด 5.1 การมีส่วนร่วมของประชาชน (Public participation)
องค์ประกอบ 5.1.1 ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการรับรู้ (Public perception)
5.1.2 ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (Public involved in operation)
5.1.3 ประชาชนได้เข้ามาตรวจสอบการปฏิบัติงาน (Validation of performance)
- ตัวชี้วัด 5.2 ปัจจัยประชากร (Population)
องค์ประกอบ 5.2.1 ประชาชนเป็นกลุ่มเป้าหมายของนโยบาย (Target group of policy)
5.2.2 สัดส่วนของกลุ่มเป้าหมายต่อประชากรทั้งหมด (Target group as a percentage of the population)
- ตัวชี้วัด 5.3 ปัจจัยสถานที่ (Location)
องค์ประกอบ 5.3.1 สถานที่ตั้งขององค์กร/หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (Location of organization/agency implementors)
5.3.2 การเดินทางคมนาคมในพื้นที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (Transportation)

ปัจจัยที่ 6 ปัจจัยภายนอก (Policy outsiders)

- ตัวชี้วัด 6.1 เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง (Socioeconomic and politic conditions)
องค์ประกอบ 6.1.1 นโยบายมีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศในขณะนั้น (Appropriate to the economic conditions)
6.1.2 การเมืองระดับประเทศมีส่วนผลักดันในการกำหนดนโยบาย (Driven from national politics)

ตัวชี้วัด 6.2 เทคโนโลยี (Technology)

องค์ประกอบ 6.2.1 ความยากง่ายของเทคนิคหรือเทคโนโลยีที่จำเป็น
เกี่ยวข้อง (Technical difficulties)

วิธีการให้คะแนนในการประเมินจะใช้การกำหนดเกณฑ์การประเมินตัวชี้วัดออกเป็น 5 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 การประเมินจะนับผลการดำเนินงานว่าได้คะแนนเท่าใด ซึ่งใช้การประเมินคะแนนจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (เป็นการประเมินภายใน) กรณีที่ไม่ดำเนินการหรือดำเนินการไม่ครบจะถือว่าได้ 0 คะแนน

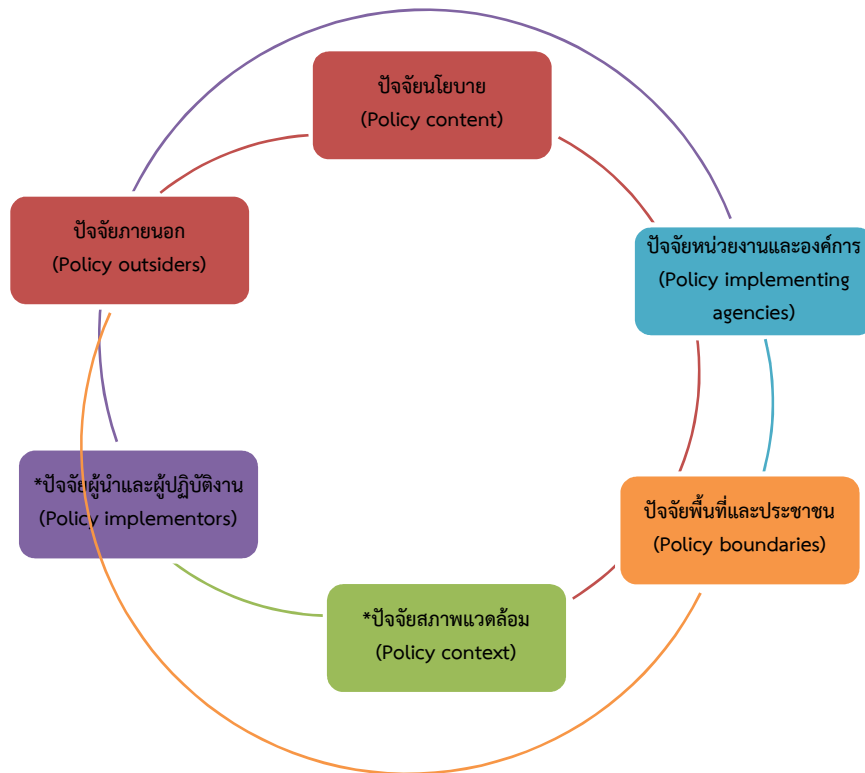
กำหนดเกณฑ์การประเมินเป็น 5 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 0 ถึง 5 ซึ่งเริ่มจากกรณีที่ไม่ดำเนินการใด ๆ จะได้ 0 คะแนน โดยมีความหมายของคะแนนภายใต้ลำดับความหมายดังต่อไปนี้

0.00 – 1.50 หมายถึง	ความเหมาะสม/การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน
1.51 – 2.50 หมายถึง	ความเหมาะสม/การดำเนินงานต้องปรับปรุง
2.51 – 3.50 หมายถึง	ความเหมาะสม/การดำเนินงานระดับพอใช้
3.51 – 4.50 หมายถึง	ความเหมาะสม/การดำเนินงานระดับดี
4.51 – 5.00 หมายถึง	ความเหมาะสม/การดำเนินงานระดับดีมาก

4. ข้อคิดเห็นที่มีต่อตัวชี้วัดความสำเร็จของการนำมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติไปปฏิบัติ
สรุปได้สองประเด็นหลักสำคัญดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 : ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันที่ว่า มีความประสงค์ให้พิจารณา
ประเด็นเกี่ยวกับแผนงานของสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ แผนแม่แบบของการผลักดัน
มติให้ไปสู่การปฏิบัติ โดยสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติเป็นผู้สนับสนุนกลาง (เป็น
ผู้ประสานงานกลาง) โดยการประสานงานต้องมีการสร้างกลยุทธการด้านการการบริหารและ
ประสานงานที่มีการบูรณาการลดหลั่นกันตั้งแต่ระดับชาติจนถึงระดับชุมชน เพราะว่ามีมติหลายมติที่
ขาดความต่อเนื่องในการขับเคลื่อน อาจจะเป็นเพราะว่าสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
อาจจะขาดบุคลากรหลักในการวางแผนแต่ละมติดีร่วมกับภาคี ปัจจุบันพบว่าสำนักงานคณะกรรมการ
สุขภาพแห่งชาติขาดการจัดทำเล่มแผนกลยุทธ์ด้านการประสานงาน จึงพบบางมติที่ถูกมองข้าม และ
ไม่เลือกมาผลักดัน ซึ่งประเด็นนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากภาคประชาสังคมอยู่เหมือนกันว่าทำไม
สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติเลือกบางเรื่องและไม่เลือกบางเรื่อง *และเมื่อกล่าวถึงตัวชี้วัด
ในประเด็นนี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีข้อคิดเห็นมีความเหมาะสม เพราะตัวชี้วัดจะสามารถเข้ามาช่วยใน
การชี้วัดมติ โดยนำผลการประเมินผ่านตัวชี้วัดเป็นเกณฑ์พิจารณาตัดสิน ซึ่งเป็นผลบวกและเป็นผลดีกว่า
ในอดีต ที่ขาดร่องรอยการคัดเลือกมติที่ชัดเจน โดยผู้ให้ข้อมูลตั้งข้อสังเกตว่ามีมติดำเนินการ
พอสมควรที่ระบุไว้ว่าสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติต้องทำอะไร แต่กระบวนการการชี้แจง
และการอธิบายของทางสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติที่นำมาผลักดันหรือไม่ผลักดัน ยังไม่
ชัดเจนเท่าที่ควร (ตัวชี้วัดดังกล่าวจึงเป็นทางออกพื้นฐานสำคัญต่อการพิจารณาตัดสิน) ทั้งนี้ที่ผ่านมา
บางมติดำเนินการอย่างเข้มข้น บางเรื่องมติดำเนินการอยู่แล้ว บางเรื่องก็ไม่ได้ถูกมาผลักดัน
บางเรื่องมติดำเนินการไม่ได้ต้องการให้สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติเข้ามาเหนือกว่ารายละเอียดทุก
มติ แต่กลุ่มภาคีเหล่านั้นต้องการการรวมตัวกัน เปิดเผยความพร้อมของตนเอง และข้อจำกัดของ
ตนเองร่วมกัน โดยขอให้สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติเป็นแม่บทสำคัญ (เป็นตัวกระตุ้น
กระตุ้นให้เกิดการประสานงาน และแสดงตัวตนของตนเองของกลุ่มภาคีเครือข่ายที่แท้จริง)

ประเด็นที่ 2 : มีคำถามที่สำคัญ เกี่ยวกับพลังของกลุ่มคัดค้านมีมากกว่าหนึ่งกลุ่ม กล่าวคือ
กลุ่มคนค้านมีมาก และกลุ่มคนสนับสนุนมีมาก จะมีทางออกอย่างไร ปัจจุบันเห็นว่างบประมาณเป็น
เรื่องรอง ซึ่งไม่สำคัญเท่ากับการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ดังนั้น นโยบายสาธารณะทุกนโยบาย
ย่อมมีผู้ได้รับผลประโยชน์และผู้เสียผลประโยชน์เป็นธรรมดา สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพ
แห่งชาติต้องสร้างให้เกิดความเข้าใจ ควรมีการประเมินเรื่องของการประสานงานระหว่างหน่วยงานใน
กลุ่มมติดีเดียวกัน โดยพิจารณาถึงความพร้อม และพิจารณาข้อจำกัด รวมถึงการทำความเข้าใจใน
ปัจจัยที่สำคัญของนโยบาย ปัจจัยหน่วยงานและองค์การที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยด้านพื้นที่และประชาชน
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ปัจจัยด้านผู้นำและผู้ปฏิบัติงาน รวมถึงปัจจัยภายนอก

การประเมินความพร้อมโดยพิจารณาจากตัวชี้วัดดังกล่าวต่อการนำมาตีพิมพ์สุขภาพ
แห่งชาติไปปฏิบัติ เป็นพื้นฐานที่สำคัญว่า “คุณ” คือ ภาคที่แท้จริงต่อการขับเคลื่อนมติสมัชชา
สุขภาพแห่งชาติหรือไม่